

(Фонд стратешке културе, 4.5.2010)

Парламентарна скупштина Савета Европе усвојила је 28. априла резолуцију, у којој је политику совјетске државе у периоду од 1929. до 1933. године окарактерисала као „злочин против човечанства“. Ради се о такозваном гладомору. Како се истиче у резолуцији, „милиони невиних људских живота немилосрдно су жртвовани зарад реализације политике и планова стаљинистичког режима“. Све умрле услед такве политике ПССЕ је признао за жртве сурових злочина совјетског режима против сопственог народа и одлучно одбацује било какве покушаје да се та смртоносна политика оправда било каквим аргументима.

Добро, усвојили су резолуцију, па шта. ПССЕ и уопште узев усваја много којекаквих резолуција као орган који ником сем сопственој бирократији и није потребан, и који би и из сопствене коже искочио само да би доказао газдама светског поретка своју корисност. Тако је наредног дана након „гладомора“ Скупштина донела резолуцију којом се штите права лезбијки, хомосексуалаца, бисексуалаца и трансвестита, у којој је написано веома много интересантних ствари, поред осталог, изражена је забринутост због положаја малолетних „геја“ због тога што се у наставним програмима многих европских земаља и дан-данас игноришу проблеми хомосексуалности, а наставници не пружају млађаним педерима довољну моралну подршку.

Стога, када се из тог брлога и чују некакве осуђујуће речи на адресу Стаљина и његове политике, једина реакција нормалног човека требало би да буде – пљунути и размазати. Дегенерици не треба да имају право гласа у здравом друштву. Међутим, у изопаченом свету, где безобразлук узима свој онтолошки и морални реванш, где су представе о добру и злу окренуте с ногу па на главу, руски представници не само да не пљују него, на против, трансферишу за сумњиву част чланства у тој Русији непријатељској организацији 25 милиона евра годишње, и на тај начин постају један од највећих спонзора ПССЕ. Чак штавише, сваки пут се преко ПССЕ у свакодневни живот руских људи досипа нова порција апсурда. Сада се од руских власти тражи да ако треба све преврну наопако, али да у архивама Руске Федерације ископају сведочанства о томе да је Стаљин намерно организовао глад и да се та сведочанства предоче свима који то пожеле.

Као што је познато, ових дана је Федерална архивска агенција на свом сајту поставила

Пише: Андреј Конуров
четвртак, 06 мај 2010 06:50

електронске верзије докумената о Катињском случају из такозване фасцикле број 1, која је „деценијама чувана у архиви Сверуске комунистичке партије (большевика) – КПСС“. Та документа су била фалсификована у горбачовљевском и јељцинском периоду, када су у архивама владале праве баханалије. У верзију стрељања Пољака од стране органа НКВД није се уклапала ни она чињеница, да су гробнице откривене на територији функционишућег још 1941. године пионирског логора, нити пак чињеница да су заробљеници стрељани немачким оружјем и немачким мецима, па ни чињеница да су руке убијених биле везане конопима немачке производње. О тим детаљима на сајту Росархива нећете наћи ни словца, јер ништа не сме да доведе у сумњу фалсификат који је тамо презентирао.

И све се то догађа уочи 65-годишњице Победе – јубилеја који је сам по себи моћни информативни ресурс за јачање позиција Русије у свету, за раст патриотских расположења унутар земље и броја њених пријатеља у иностранству. Организована у последње време антисовјетска и антистаљинистичка кампања има за циљ да потисне празник Победе и с њим повезане конотације у други и трећи план, убеђујући јавност да у животу руских људи није било ничег светлог или херојског, већ само преких судова, глади и страха пред тиранином – вођом.

Шта се може рећи поводом свега што се догађа? Само то да стаљинистичке мисли од пре седам деценија задржавају своју актуелност и до дана данашњег. То су мисли о томе да је наш непријатељ немилосрдан, покварен, вешт и у зависности од настале ситуације може попримити сваки облик. Да спољни непријатељ увек делује у тесној спрези са унутрашњим. Да у идејној области компромиси нису допустиви. Да се од непријатеља треба бранити до последњег патрона.

При томе треба схватити, да није реч једноставно о академским дебатама историчара. У том информативном рату постављају се сасвим конкретни политички и геополитички циљеви. Трага се за светском слабом кариком, на рачун које остали учесници глобалне игре привремено продужавају свој успех у условима заоштравања опште кризе капитализма. Без обзира на слабљење америчке хегемоније над светом, агресивне тежње САД и њене навике да сопствене проблеме решава на туђ рачун никуд још нису ишчезли. Објективно су њихове могућности да наметну своју вољу другим земљама, а тим пре таквим великим каква је Русија, смањене, али је важно да им у тој ситуацији руска владајућа класа сама не притекне у помоћ, ма како то чудно звучало. Међу руским политичарима и интелигенцијом има подоста оних који су слепо верни банкротира ној западној идеологији и пракси, и то у њеној извозној либералној варијанти, у старту намењеној будалама. И у крајњем резултату таква слепа прикопчаност за одлазећу америчку суперсилу довешће до тога да ће својим падом она повући у амбис и нас.

Игре са Победом, у које се ми упуштамо да играмо са својим непријатељима, и правила која ми непромишљено прихватамо, не могу довести ни до чега доброг, пре свега зато што је Победа један од кључних, ако не кључни историјски догађај, који формира колективни идентитет руског народа и омогућава да очувамо тесне везе са народима других република бившег СССР. Однос према Победи као највећој вредности, грандиозном подвигу, оствареном по цену чудовишног упрезања снага свих совјетских људи, представља онај оквир који држи све нас у саставу јединствене културно-историјске заједнице. То одлично схвата писац – пребеглица, издајник Виктор Резун, који је у предговору своје књиге „Ледоломац“ написао: „Сада се Русија лишила идеологије која јој је насилно натурана, и зато је успомена на правични рат остала малтене као једини ослонац друштва. Ја га рушим“.

Циљ свих тих споља гледано наивних „трагања за историјском истином“ јесте рушење ослонаца друштва, култивисање у душама руских људи осећаја одвратности према самима себи, својој историји, култури, пантеону својих хероја. Ако народу презентирамо његову историју у виду непрекидних злочина и убедимо га у то да она таквом и јесте, можемо га потом лако убедити да одустане од своје државе, да преда своја национална богатства суседима, а сам да се полагамо самоликвидира. По свој прилици, управо се за то и боре иницијатори оцрњавања Победе.

Још су опасније такве игре у оним случајевима, када се у својству зачкољице употребе реални превиди совјетске команде у предратном или ратном периоду, случајеви издаје или прекомерне суровости, без којих не пролази ни један рат. Глупо је негирати да се све то десило, али ако се информативни простор већином попуњава сличном тематиком код слушаоца или гледаоца формира се лажна представа да је у руској историји постојало само то. Отуда расте значај тврдњама попут оне да су „два диктатора започела други светски рат“, да смо „ми Немце телима гађали“, а најпопуларније јединице постају казнени батаљони, такозвани штрафбати, и заградодреди.

Историјска истина своди се на то, да је након појављивања у свету прве државе радника и сељака, да су све противуречности, које су постојале међу капиталистичким државама одбачене у други план у поређењу са том опасношћу. Међународни финансијски монополистички кругови били су јединствени у својој тежњи да униште Совјетски Савез и усаглашеним су напорима гурали Хитлера на власт, а потом му помогли да се наоружа и ојача. Све док Црвена армија није сломила кичму фашизму, све док у Великом отаџбинском рату није наступио фундаментални прелом, Немачка није имала никаквих проблема са западним демократијама.

Чак штавише, Сједињене Државе, налазећи се са Немачком у ратном стању, наставиле су да јој испоручују неопходне војне материјале, користећи у својству посредника франкистичку Шпанију. Међу помагачима нацизма налазиле су се и такве високопозициониране личности као што су отац и деда председника Буша, Прескот Буш и отац председника Кенедија, Џозеф Кенеди. И тек када је исход рата већ био јасан и да је даље избегавање отварања Другог фронта претило да остави САД и Велику Британију на маргинама поратне поделе света, они су почели да ратују на прави начин и праве се као да никада чак нису ни познавали Хитлера. А после окончања рата, када је свет сазнао и ужаснуо се због циничности и злочина нацизма, англо-саксонски Запад је сву своју моћ пропагандистичке машинерије упрегнуо да свали кривицу за започињање рата, па чак и за саму чињеницу доласка фашиста на власт, на Совјетски Савез.

Историјска истина своди се такође и на то, да су теоријске поставке и практична искуства фашизма активно коришћени и користе их владајући кругови Запада у својој политици. Много од оног што је чинио Хитлер у Трећем рајху и на окупираним територијама примењено је приликом успостављања на планети „новог светског поретка“, само уз коришћење кудикамо савршенијих технологија. То су и идеја о подели човечанства на господу и робове на бази биолошких критеријума, и најобухватније манипулације друштвеном свешћу, то је и култ оружане силе. У том и у многим другим погледима нацистички режим се сасвим основано може означити као претеча савременог светског система.

Данашњи напади на Победу совјетског народа у Великом отаџбинском рату такође много штошта позајмљују из арсенала Гебелсовог ресора. Стари гебелсовски принцип „што је лаж чудовишнија, тим ће пре у њу поверовати“ и даље показује своју ефикасност.

У игри је опет постојање Русије. Тренутак је да Русија одговори на прави начин.

<http://rs.fondsk.ru/article.php?id=2994>